

Елин Пелин

Глупавият вълк

Един гладен вълк видял в една ливада кон.

– Ха – рекъл вълкът, – каквото търсех, намерих.

Отишъл той при коня и му казал:

– Добър ден, дръгльо!

– Добро да намериш, сиви вълко!

– Чий си ти?

– Попов.

– Значи, за моя закуска готов!

– А бре, Вълчо, а бре, глупчо, за какъв обяд ще ти послужи, когато и кожата не ми е одрана – казал конят.

– Е, как да я одера? – попитал вълкът.

– Иди зад мен, хвани ме за опашката и дръпни. Кожата ми сама ще се изхлузи ...

Послушал го вълкът, отишъл зад него и – тъкмо се приготовил да го хване за опашката – конят му теглил един такъв хубав ритник по муцуната, че му светнали очите.

Отървал се Вълчо жив оттук и тръгнал да бяга. Ето край гората па-се овен.

– Добър ден, виторог Овенчо!

– Добро да намериш, сиви вълко!

– Чий си ти?

– На поп Щербап.

– Значи, на мене за кебап.

– А бре, Вълчо, а бре, глупчо, кебап се лапа наведнъж, пък аз съм голям, как ще ме глътнеш току-тъй – ще ме измъчиш!

– Е, как мога? – попитал вълкът.

– Как? Застани тука, отдолу, разтвори си устата повечко и чакай. Аз ще се залетя отдалеч и ще се бухна в стомаха ти наведнъж.

Вълкът се съгласил, запянал се с краката си, разтворил устата и чакал.

Разиграл се виторогият овен отдалеч, засилил се, затичал се, ударил с рогата си Вълчо по муцуната и беж – да го няма.

Три пъти наш Вълчо се преметнал, три пъти от болки завил, три пъти корема си попипал, три пъти се попитал:

„Глътнах ли овена, или не?“ – И три пъти си отговорил:

„Трябва да съм го глътнал, тежко ми е, не мога да стана!“

Както и да е, станал Вълчо. Отведнъж му пригладняло, та на очите му притъмняло. Искал зъбите си да потрака – зъби в устата му не останали.

„Е – казал си Вълчо, – с един овен наяждам ли се аз; чакай още нещичко да потърся!“

Подвил опашка и тръгнал, а червата му къркали от глад.

Като приближил селото, гледа – насреща му свине.

– Добър ви ден, тлъсти свине!

– Дал бог добро, вълчи сине!

– Чии сте вие?

– Попови ...

– А-а, попови, значи, за моя обед готови!

– Готови, готови, Вълчо – казали свинете, – но преди да ни ядеш, хвани една от нас за ухото, да ти посвири с гайда. Това ни е от баща занаят останало. Хем ние ще поиграем, хем ти ще се повеселиш.

Вълчо ги послушал, хванал едно прасе за ухото, а то заквичало, засвирило с оная ми ти гайда, та всички хора от селото се затекли да видят какво има. Видял Вълчо, че тичат хората и че всеки носи дърво в ръка. Разбрал, че не е чиста работата, оставил прасето и беж – да го няма.

Отигъл Вълчо в гората, засрамен и гладен.

В това време насреща му – по пътеката – се задал селският шивач с аршин в ръка. Той въртял аршина в ръка, подсвирквал си и от време на време смъркал емфие.

– Добър ден, селянино! – казал Вълчо.

– Добро да намериш, горянино! – отговорил шивачът.

– Ще те изям!

– Добре – казал шивачът, – ала не мога се побра в корема ти. Дай да го премеря!

– Като ще мериш, мери – казал Вълчо, – само по-скоро, защото много съм гладен.

Шивачът хванал Вълчо за опашката, че като почнал да го мери... Бие и вика:

– Аршин нашир, аршин надлъж! Аршин нашир, аршин надлъж!

Той бие, Вълчо скача. Той бие, Вълчо скача, докато му се откъснала опашката – и избягал.

В гъстата гора събрал Вълчо другарите си да им се оплаква. Мислили вълците, кроили, най-после решили да хванат шивача и да го изядат. Тръгнали да го гонят.

Като усетил каква е работата, шивачът се качил на едно високо дърво и се притаил. Надушили го вълците, спрели се под дървото. Стоят и мислят как да смъкнат шивача. Най-после намислили. Ще легне глупавият вълк на земята, а те ще се накачат един въз друг на него, докато

стигнат шивача. Речено – сторено. Почнали те да се качват един на друг и приближили шивача.

– Ех, то ще ме изядат, ами чакай поне едно емфие да си смръкна – казал шивачът и отворил кутийката, хванал с два пръста повече, че като кихнал: – Аб-ки-ху, аб-ки-ху!...

Глупавият вълк, който лежал отдолу, помислил, че шивачът вика: „Аршин надлъж, аршин нашир!“ Подплашил се, скочил и побягнал, а вълците се натъркаляли като дини от кола и погнали Вълчо, задето ги изплашил. Стигнали го и го разкъсали на парчета.

КРАЙ

© 1910 Елин Пелин

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8870>]